

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **DETECHA, chemické výrobní družstvo, IČ: 000 29 785**, se sídlem Nové Město nad Metují, Husovo nám. 1208, zastoupen Ing. Jiřím Sedlákem, patentovým zástupcem, se sídlem České Budějovice, Husova 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-460379/26646/2009/ÚPV ze dne 16. 12. 2009,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 12. 2. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-460379/26646/2009/ÚPV ze dne 16. 12. 2009, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 4. 2009 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlašovaného slovního označení „AQUATEX“ zn. sp. O-460379 do rejstříku ochranných známek, jehož přihlašovatelem je společnost TEX-Service Czech Republic s.r.o., se sídlem Velim, Palackého 666, IČ: 281 90 165.

Dne 6. 11. 2008 podal žalobce námítky proti zápisu přihlašovaného slovního označení „AQUATEX“ zn. sp. O-460379 do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. a)

zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů.

Napadená slovní ochranná známka ve znění „AQUATEX“ byla podána dne 27. 6. 2008 výrobky zařazené do třídy 1: průmyslové chemikálie, motorová paliva; do třídy 2: tuk na ochranu proti korozi a do třídy 4: průmyslové oleje a tuky, mazadla, obráběcí kapaliny a paliva na bázi alkoholu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

První namítaná slovní ochranná známka č. 248510 ve znění „AQUAFEST“ s právem přednosti ode dne 17. 12. 2001 byla zapsána dne 29. 10. 2002 pro výrobky zařazené do třídy 2: barvy, nátěry, laky, ochranné výrobky proti korozi a proti deterioraci dřeva, barviva, modřidla, přírodní pryskyřice v surovém stavu, kovy lístkové a práškové pro malíře, dekoratéry a umělce podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Druhým namítajícím byl majitel slovní ochranné známky Společenství č. 311324 ve znění „AQUACENT“, zapsané pro výrobky částečně shodné nebo podobné s napadeným označením.

Třetím namítajícím byl majitel slovní ochranné známky Společenství č. 1113760 ve znění „AQUAMAX“, jakož i mezinárodní ochranné známky č. 715810 v témže znění, obě zapsané pro výrobky částečně shodné nebo podobné s napadeným označením.

Všechny návrhy podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách byly zamítnuty rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 4. 2009. Námitky proti zápisu přihlašovaného slovního označení shora uvedené spisové značky byly zamítnuty vzhledem k tomu, že všechna porovnávaná označení obsahovala shodné počáteční části „AQUA“. Jedná se o běžně známý výraz, který je často užívanou součástí ochranných známek různých subjektů, a proto je zde předpoklad, že průměrný spotřebitel bude dostatečně obezřetný a bude věnovat větší pozornost koncové části označení, která porovnávaná označení dostatečně vzájemně označuje. Zápisem napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek nedojde k zásahu do starších zákonem chráněných práv namítajících.

První namítající – žalobce, podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 12. 2009 s tím, že zamítnutí námitek proti zápisu uvedeného přihlašovaného označení potvrzuje.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že se soustředil na porovnání koncových označení „TEX“ a „FEST“, neboť obě označení obsahují stejnou úvodní část „AQUA“, vyslovovanou „akva“, a to jak z hlediska vizuálního i fonetického, tak i sémantického, neboť se jedná o běžně známý a užívaný výraz z latiny s významem voda.

V otázce posouzení podobnosti porovnání koncových označení „TEX“ a „FEST“ žalovaný postupoval v intencích své dosavadní rozhodovací praxe, přičemž v úvahu byla

vzata standardně užívaná kritéria podobnosti, a to hledisko vizuální, fonetické, sémantické, jakož i hledisko průměrného spotřebitele, přičemž předmětná označení byla posuzována v jejich komplexnosti, tj. i z hlediska jejich celkového dojmu. Dospěl k závěru, že porovnávaná označení si nejsou vizuálně ani foneticky shodná nebo podobná. Pokud jde o hledisko sémantické, uvedl, že část „TEX“ evokuje určitou souvislost s textilem, texturou, zatímco část „FEST“ bude spíše vzbuzovat souvislost nejspíše s festivalem. Dospěl tak k celkové odlišnosti porovnávaných označení.

Žalovaný se zabýval i porovnáváním výrobků, pro které jsou zapsána nebo přihlášena porovnávaná označení. Konstatoval shodnost či podobnost některých ve třídě 2 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, např. „tuk proti korozi“ a „ochranné výrobky proti korozi“. Nicméně uvedl, že je zde dostatečná odlišnost porovnávaných označení, takže nedojde k zásahu do starších zákonem chráněných práv namítajícího.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že bylo vydáno na základě nesprávného zjištění neexistence pravděpodobnosti záměny. Namítal chybné posouzení napadeného označení a namítané ochranné známky z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Odmítal uznat konstrukci žalovaného o asociacích spotřebitelů s textilem či festivalem za logickou úvahu.

Namítal, že byla zjištěna podobnost některých přihlášených výrobků ve třídě 2 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb a dovolával se rozsudku Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“) ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 21. 5. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 16. 12. 2009.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší

ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu Boh. A 6439/27 u každého přihlašovaného označení je žalovaný povinen posoudit zaměnitelnost přihlášeného označení s ochrannou známkou, či s přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech, v tom kterém případě rozhodných hledisek.

Přezkum správních rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví v plné jurisdikci je v souladu se soudním řádem správním. Posouzení zaměnitelnosti může být jen obtížně věcí správního uvážení. To je zřejmé již jen ze znění ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, podle něhož se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Zákon jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapíše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmito pojmy je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu je pak třeba podotknout, že z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Zákon o ochranných známkách byl přijat za účelem implementace první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Tato směrnice byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Zaměnitelnost ochranných známek, regulovaná v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, má předobraz v čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, *Ochranná známka nesmí být zapsána do rejstříku, a je-li zapsána, může být prohlášena za neplatnou, pokud z důvodu totožnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti či podobnosti výrobků nebo služeb, na něž se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti, včetně nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.* Přičemž toto ustanovení je prakticky totožné i ve směrnici 2008/95/ES, *Ochranná známka nebude zapsána do rejstříku a je-li zapsána, bude prohlášena za neplatnou, pokud z důvodu totožnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti či podobnosti zboží nebo služeb, na něž se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti, včetně nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.* Obdobné čl. 5 odst. 1 písm. b) obou směrnic (viz blíže usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011-103).

Podle nálezu Ústavního soudu V. ÚS 2170/08 judikatura nemůže být bez vývoje a není vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována o nové interpretační závěry, ale i měněna. Každá změna rozhodovací soudní praxe, zvláště jde-li o praxi nejvyšší soudní instance povolané i k sjednocování judikatury nižších soudů, je ovšem jevem ve své podstatě nežádoucím, neboť takovouto změnou zjevně je narušen jeden z principů demokratického právního státu, a to princip předvídatelnosti soudního rozhodování. To je prioritním důvodem, proč platná právní úprava předepisuje pro soudy nejvyšších

instancí i pro Ústavní soud zvláštní a závazná pravidla přijímání rozhodnutí v situacích, kdy jimi má být jejich dosavadní judikatura překonána. Dokonce, i kdyby takovéto procedury nebyly pro uvedené případy pozitivním právem zakotveny, nic by to neměnilo na povinnosti soudů přistupovat ke změně judikatury nejen opatrně a zdrženlivě (tj. výlučně v nezbytných případech opodstatňujících překročení principu předvídatelnosti), ale též s důkladným odůvodněním takového postupu; jeho součástí nezbytně by mělo být přesvědčivé vysvětlení toho, proč, vzdor očekávání respektu k dosavadní rozhodovací praxi, bylo rozhodnuto jinak.

V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu byl tedy žalovaný povinen posoudit zaměnitelnost přihlášeného označení s namítanou ochrannou známkou s dřívějším právem přednosti na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech, v tom kterém případě rozhodných hledisek.

Pokud žalobce namítal chybné posouzení napadených označení z hlediska vizuálního, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Obě označení mají shodnou část „AQUA“, která však postrádá rozlišovací způsobilost a je častou první částí řady ochranných známek. Viz např. původně rovněž namítané: slovní ochranná známka Společenství č. 311324 ve znění „AQUACENT“, slovní ochranné známky Společenství č. 1113760 ve znění „AQUAMAX“, jakož i mezinárodní ochranné známky č. 715810. Bylo proto na místě porovnání dalších částí obou označení „TEX“ a „FEST“, která však mají společné pouze písmeno „E“. Podle názoru soudu žalovaný nepochybil, když dospěl k závěru, že porovnáváná označení nejsou vizuálně shodná ani podobná.

Pokud žalobce namítal chybné posouzení napadených označení z hlediska fonetického, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Obě označení mají tři slabiky a budou vyslovována jako „a-kva-tek“ a „a-kva-fest“. Přes počáteční shodnou část „AQUA“, resp. „a-kva“ musel soud konstatovat dostatečnou akustickou odlišnost obou posledních slabik.

Pokud žalobce namítal chybné posouzení napadených označení z hlediska sémantického a musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Obě označení mají sice shodnou část „AQUA“, tedy latinsky „voda“, která však postrádá rozlišovací způsobilost a je častou první částí řady ochranných známek. Pokud jde o význam dalších částí obou označení „TEX“ a „FEST“, nemohl ani soud považovat konstrukci žalovaného o asociacích spotřebitelů s textilem či festivalem za logickou úvahu.

Část „TEX“ evokuje spíše určitou souvislost s textilem, texturou, jak uvedl žalovaný. Pokud jde o část „FEST“ je na místě z hlediska sémantického hledat souvislost spíše s termínem festovní, festovně – tedy pevný, statný – než s festivalem, a to především s ohledem na předpokládaného průměrného spotřebitele výrobků, pro něž je namítaná ochranná známka zapsána. Nicméně po tomto novém posouzení porovnávaných označení z hlediska sémantického, musel i soud shledat, že zde není shodnost ani podobnost a dospět tak k celkové odlišnosti porovnávaných označení.

Městský soud v Praze musel proto konstatovat, že žalovaný v otázce posouzení podobnosti označení postupoval zcela v intencích své dosavadní rozhodovací praxe, přičemž v úvahu byla vzata standardně užívaná kritéria podobnosti, a to hledisko vizuální, fonetické, sémantické, jakož i hledisko průměrného spotřebitele, přičemž předmětná označení byla posuzována v jejich komplexnosti, tj. i z hlediska jejich celkového dojmu.

Zákon o ochranných známkách jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapiše, existuje-li pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Žalovaný správní orgán při svém rozhodování se držel interpretačních pomůcek stanovených ustálenou citovanou judikaturou SDEU, byť na ně výslovně neodkazoval, a proto se nedopustil nesprávného právního posouzení. Své posouzení podobnosti přihlašovaného označení a namítaných ochranných známek založil nejen na obecných úvahách, nýbrž provedl i analýzu všech relevantních skutečností projednávané věci, čímž zohlednil požadavek celkového posouzení nebezpečí záměny s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávané věci a na základě celkového dojmu, jímž působí přihlašované označení a namítaná ochranná známka, resp. namítané ochranné známky v prvoinstančním řízení.

Pokud žalobce namítal chybné posouzení žalovaného o neexistenci možnosti záměny, musel soud jeho námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný v správním řízení postupoval v souladu s postuláty stanovenými ustálenou judikaturou, ve svém rozhodnutí se řádně vypořádal se všemi kritérii pravděpodobnosti záměny ochranných známek, resp. napadeného označení a namítané ochranné známky. Přihlašované označení i namítaná ochranná známka byly žalovaným posuzovány na základě stanovených kritérií z hlediska průměrného spotřebitele a nebyla konstatována jejich zaměnitelnost.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost.

Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný posuzoval, zda existuje nebezpečí záměny ochranných známek z pohledu průměrného spotřebitele. Jím se rozumí zejména současný nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Městský soud v Praze nemohl proto přisvědčit žalobní námitce, že porovnávání označení „AQUAFEST“ a „AQUATEX“ jsou podobná, byť obsahují shodnou první část označení „AQUA“. Závěry žalovaného o nepodobnosti porovnávaných označení jsou v souladu s rozhodovací praxí SDEU.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na rozsudek Tribunálu ve věci T-129/01 José Alejandro v. OHIM – Anheuserbusch (BUDMEN). Tribunál v tomto rozsudku *expressis verbis* uvedl, že obecně veřejnost nebude považovat popisný prvek, který tvoří část komplexní ochranné známky, za rozlišovací a dominantní prvek celkového dojmu vytvářeného touto ochrannou známkou.

Podle názoru Městského soudu v Praze analogické úvahy se použijí na prvky, které mají velice obecný význam naznačující kladnou vlastnost přiřaditelnou velké řadě různých výrobků nebo služeb. Pokud v inkriminované věci jde o voděodolné průmyslové chemikálie, pak lze jednoznačně říci, že slovní prvek „AQUA“, tj. voda, je ve vztahu k těmto výrobkům popisný, resp. vyvolává jednoznačnou asociaci mezi takto označenými výrobky a jejich vlastnostmi, složením, povahou, účelem atd., a nelze očekávat, že spotřebitel se při nákupu tohoto druhu výrobků bude orientovat pouze podle zmiňovaného slovního prvku.

Pokud žalobce namítal nesprávné posouzení pravděpodobnost záměny předmětných označení na straně veřejnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, musel jeho námitku soud odmítnout. Napadené označení není shodné ani podobné s namítanou ochrannou známkou, a to i přes částečnou vzájemnou shodu v některých aspektech, tj. identický popisný prvek.

Pokud žalobce namítal, že byla zjištěna podobnost některých přihlášených výrobků ve třídě 2 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, např. „tuk proti korozi“ a „ochranné výrobky proti korozi“, musel soud poukázat na kompenzační princip dle rozsudku SDEU ve věci C-39/97 Canon. Při aplikaci tohoto principu v žalobcem požadovaném rozsahu by bylo možno dojít k závěru, že pokud jsou výrobky či služby shodné, podobnost označení může být minimální k tomu, aby bylo možno konstatovat pravděpodobnost záměny. V inkriminované věci však bylo konstatováno, že porovnávaná označení jsou natolik odlišná, že ani jejich zápis pro shodné výrobky nemůže u průměrného spotřebitele těchto výrobků vést k záměně. Soud proto musel tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správně zjištěného skutkového stavu, jehož rozsah byl determinován včas podanými námitkami žalobce ve správním řízení. Právní posouzení těchto námitek je v souladu se zákonem o ochranných známkách a je řádně odůvodněno. Žalovaný vzal v úvahu standardně užívaná kritéria podobnosti, a to hledisko vizuální, fonetické, sémantické, jakož i hledisko průměrného spotřebitele, přičemž předmětná označení byla posuzována v jejich komplexnosti, tj. i z hlediska jejich celkového dojmu. Rozhodnutí žalovaného je v souladu s ustálenou judikaturou SDEU.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová